

CHRISTIAN MAURY

El superhéroe del verano. El marketing también entiende de sentido del humor. Una compañía de reserva de hoteles ha lanzado a Centralman, el superhéroe de las vacaciones. El intrépido vigilante se ha propuesto tratar bien al turista y facilitarle la vida a los veraneantes en sus paseos y visitas a museos y monumentos. Así, ayer Centralman plantó un par de butacas delante de

la Sagrada Família para que las masas de japoneses, italianos y demás foráneos pudieran acomodar sus cervicales contemplando la fachada. Al tiempo, les abanicaba y les salpicaba agua para refrescarles. Alguno entró en el juego, pero la mayoría desconfiaba y hasta hubo quien creyó que todo aquello no podía salir gratis. Los inicios de Spiderman también fueron duros. / PAU FARRÀS

LOS PERSONAJES DEL DÍA

▶ PEP GUARDIOLA

INCÓMODO. No está teniendo un inicio de curso agradable el técnico azulgrana. Tras una pretemporada de lo más accidentada, ahora le toca explicar por qué el Barcelona quiere vender a Zlatan Ibrahimovic, cuando quizá debería ser la directiva quien lo hiciera. El entrenador, cada vez más alejado de los medios, opta por un silencio que no le deja en buen lugar.

▶ JORDI PUJOL

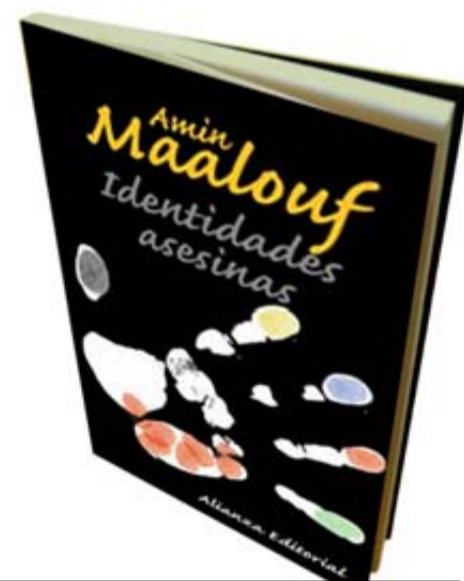

CRÍTICO. El president hizo un acertado análisis de la evolución de la situación de Cataluña en tanto que la consideró negativa en lo que a la relación con el resto de España se refiere. Pero las causas de esta distancia, sin embargo, están directamente relacionadas con la creciente tensión capitalizada por los grupos nacionalistas como el suyo.

EN LA TUMBONA
¿Qué patrias?

Amin Maalouf
Editorial: Alianza Editorial
Páginas: 175 | Precio: 9,9 €.

IDENTIDADES ASEASINAS. En toda la obra de **Amin Maalouf** se reconoce una severa crítica contra identidades patrióticas que a lo largo de la historia han estado al servicio del odio entre los hombres. Patrias, fronteras, territorios, han sido y siguen siendo sujetos para alcanzar el poder a no importa qué precio ni quién lo pague en el campo de batalla o en la vida cotidiana. Ahora, que de nuevo resuenan como un delirio gritos a la patria, resulta estimulante y de efectos curativos este libro que se reclama irrenunciable la identidad de cada individuo forjada por miles de circunstancias distintas a cualquier otro que le convierten en un ser único y universal al mismo tiempo. Este libanés residente en París no tiene pelos en la lengua para denunciar la locura humana de querer ser patria antes que persona y cuando se le pregunta si se siente más libanés que parisino o a la inversa, su respuesta es contundente: ¿quién dice que una persona no pueda ser la suma de lo que ha aprendido en un lugar y en el otro? / ASSUMPTA ROURA

DÓNDE PERDERSE

Cala Pedrosa a la ruta d'en Josep Pla

CALA PEDROSA. «Mentre començàvem a baixar de forma sinuosa, vam advertir el fort soroll que provocaven els rotllons i les pirdraltes quan eren arrossegats per la força de l'aigua. Llavors començarem a entendre perfectament perquè es va batejar aquest indret encarat a llevant com a cala Pedrosa.

Cap el fons es distingien dues barraquetes d'esbarjo (Vila Roquills i la de la família Juscafresa Sala) situades l'una a cada banda d'un rierol que quan baixava ple sempre solia provocar desperfectes. Riera amunt, la frondositat del bosc era tan exuberant que seguint pel camí que conduïa a la carretera es tenia la sensació d'estar perdut ben bé enmig de la selva.»

Així descriu **Josep Castelló**, en el seu llibre *El perfil de la costa* (Palafrugell, Mont-ras i les Illes Formigues), el sinuós paratge que porta a Cala Pedrosa, en el Camí de Ronda que, des de Tamariu, va cap al Far de Sant Sebastià.

En arribar al *xiringuito*, trobem la repro-

ducció de les pàgines del llibre a la paret, on també hi penja un cartell que diu: «Bellíssim lloc de Cala Pedrosa, que bé s'hi està. Ai amor no em deixis, jo hi vull gosar» que va escriure **Jaume Sala**, conegut popularment com **Met Xerraire**, qui al 1925 va comprar, per 300 pessetes, la barraca que en els últims anys s'ha convertit en un restaurant que porta la **Pepita**, la seva filla **Nuri**, besneta d'en Met Xerraire, el **Claudi** i la **Marta**. Tota una família que ha decidit fer d'aquesta petita cala un petit paradís allunyat de les multituds, on banyar-se tranquil·lament i menjar després, les boníssimes truites de carbassó, albergínia o patates que prepara la Pepita. O unes croquetes i mandonguilles casolanes. Només cal reservar per sopar. I s'ha de fer amb antel·lació ja que no hi ha cobertura a la cala i un s'ha d'espavilar per aconseguir que, un moment o altre, la Nuri contesti el seu mòbil per assaborir les fideuàs, els arrossos, les paelles o l'especialitat de la zona: pollastre amb escamarlans.

La bellíssima Cala Pedrosa es troba a la Costa Brava. / EL MUNDO

Obert dissabtes i diumenges des de Setmana Santa a mig d'octubre i de juny a finals d'agost a diari, la barraca no té telèfon, i, per tant, tampoc targetes de crèdit. Tenen un generador i amb aquest funciona el servei de restaurant.

Cala Pedrosa, és un petit i bellíssim racó de

la Costa Brava que la família **Juscafresa-Belfrunces** manté cuidat malgrat les dificultats. Sense contenidors per les deixalles, són ells els encarregats de pujar-les, a diari, per un camí empinat fins a la carretera, els que el netegen i el deixen transitable. Encara recorden la feinada després de la tempesta de neu que el 8 de març passat deixà molts arbres caiguts a tot Catalunya.

Una cala on **Josep Pla** hi passà estones xerrant amb l'avi Met, tal com recull en el seu *Quadern gris*. Una cala que s'hi pot arribar a

peu o en barca. I si volen fer-ho per mar, **Joan Santolaria**, patró del Rafael, una barca de vela llatina que fa la ruta Pla els mesos d'estiu, els pot deixar a la mateixa platja. / NÚRIA RIBÓ

La barraca Cala Pedrosa està situada a l'Estartit, a la Costa Brava (Girona)